Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація: рогъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрацiи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 2 кр.

Ч. 222 | Нинѣ: Завтра: | р. к. Дiонисія А. | Іеротея см. | рим. к. Тересы | Брун. | Субота 3 (15) жовтня 1892. | Всходъ сонця 6 г. 21 м.; заходъ 5 г. 9 м. Баром. 766 терм + 11·4° + 7·2 | Рôкъ II.

Спôльнû Делеґацiи.

Комисія войскова угорскои Делеґаціѣ приняла въ засадѣ по основныхъ поясненяхъ п. Міністра вôйны, внесенє о збôльшеню арміѣ въ часѣ мира. П. Міністеръ заявивъ, що Австро-Угорщина навѣть по тôмъ збôльшеню мирнои стопы арміѣ позôстане пôдъ тымъ взглядомъ поза другими державами. Австро-угорска армія не осягнула ще навѣть мінімумъ того стану чинного, якій єсть конечный для вôдповѣдного выобразованя и приготовленя арміѣ на выпадокъ вôйны.

Дальше пояснивъ п. Міністеръ основно намѣрену реорґанізацію технічного войска. При тôй реорґанізации розходить ся головно о то, щобы въ обємѣ територіяльнои системы скрѣпити звязь технічного войска зъ войскомъ иншого оружія. Пôсля сего пляну мають женійнû вôддѣлы переобразувати ся на вôддѣлы піонірскû, котрû будуть складати ся зъ 75 компаній; 5 компаній будуть становити оденъ баталіонъ, зъ котрого 4 компании будуть призначенû до службы въ поли а одна до службы въ крѣпостяхъ. На чолѣ піонірскихъ вôддѣлôвъ буде стояти ґенеральный инспекторъ піонірôвъ, котрый не буде стояти пôдъ властію шефа ґенерального штабу. Полкъ зелѣзничій однакожь буде стояти и дальше пôдъ властію шефа ґенерального штабу. Міністеръ выказувавъ такожь конечность зменшити обтяженє офіцирôвъ женійного штабу пôдрядными роботами, котрû мають перейти на войсковыхъ инжинерôвъ и урядникôвъ будôвництва. Кошты тои реорґанізации выносять въ звычайныхъ выдаткахъ пôвъ міліона, а въ надзвычайныхъ 1,800.000 зр., котрû мають постепенно ужити ся ажь до 1897 р. По сѣмъ принято 4 позиции о переобразованю двохъ женійныхъ баталіонôвъ на баталіонъ піонірскій.

Въ комисіи буджетовôй австрійскои Делеґаціѣ вела ся дебата надъ кредитомъ окупаційнымъ. Референтъ Зісъ пôднѣсъ, що окупованû краѣ розвивають ся постепенно чимъ разъ красше, що приносить честь австро-угорскôй адміністрации сихъ краѣвъ. — Молодочехъ Аймъ критикувавъ остро вôдносины въ сихъ краяхъ, признавъ лишь заслугу мін. Каляйови на поли економічнôмъ и въ шкôльництвѣ. Бесѣдникъ доказувавъ, що Магометане остались ворогами окупаціѣ, православнû клонять ся куды инде, такъ само и католики. Бесѣдникъ ставивъ на конець резолюцію, щобы въ тыхъ краяхъ завести власну репрезентацію краеву зъ выдѣломъ краевымъ, которого бы собѣ краѣ тû самû выбирали. — Мін. Каляй, вôдповѣдаючи дел. Аймови, сказавъ, що єго закиды суть неоправданû. Боснѣ и Герцеґовинѣ не грозять нѣяка небезпечнôсть; впрочôмъ така небезпечность могла бы грозити лишь вôдъ Сербіѣ або Чорногоры. Чорногора стратила вже свою притягаючу силу на Герцеґовину, противно, богато Чорногорцѣвъ переносить ся теперь до Герцеґовины. Адміністрація Босны и Герцеґовины буде незадовго уважати ся взôрцемъ для другихъ державъ на Всходѣ. Впрочôмъ самъ народъ въ сихъ краяхъ признає змаганя правительства и добровôльно предкладавъ панщину для будовы дорôгъ. Анѣ у магометанъ, анѣ у православныхъ, анѣ у католикôвъ нема и слѣду якогось ворожого настрою

По сѣмъ вôдкинено резолюцію Айма всѣма голосами противъ одного и ухвалено кредитъ окупаційный згôдно зъ предложенємъ правительства.

Устне поступованє въ судахъ.

П. Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ выдавъ до президій всѣхъ краєвыхъ судôвъ апеляційныхъ окружникъ, котрый треба уважати за приготовленє до загального заведеня въ будучности устного поступованя въ справахъ цивільныхъ. Окружникъ сей мѣстить вже теперь деякû замѣты, важнû для тыхъ людей, що мають яке дѣло зъ судами въ справахъ цивільныхъ.

Въ окружнику тôмъ згадує п. Міністеръ справедливости насамперéдъ про то, що до него доходять частû жалѣ на то, що въ тыхъ выпадкахъ, въ котрыхъ обовязуючû приписы и законы позваляють сторонамъ, якъ въ справахъ спôрныхъ такъ и неспôрныхъ, вносити до суду свои заявленя до протоколу устно, тû жаданя бувають часто не уваглядню ванû, черезъ що людность не має можности користати зъ пôльгъ дозволеныхъ въ залагоджуваню справъ судовыхъ. Неохота судôвъ приймати вôдъ сторôнъ устнû заявленя выдає ся п. Міністрови особливо гôдною наганы въ справахъ неспôрныхъ, а найбôльше въ справахъ спадковыхъ, бо то выставляє людей не лишь на значнû кошты, але крôмъ того причиняє ся головно до розволѣканя залагодженя интересôвъ судовыхъ.

Жалобы того рода — каже п. Міні-

3

Сватанє.

(Сельскій образокъ).

Зъ ческого — Кар. Светлѣ (Иванны Мужаковои).

(Дальше.)

Хтожь то иде межею саме напротивъ Цельки? Чи то часомъ не молода Цивкова? Справдѣ она. Кобы лишь зъ нею теперь не стрѣтити ся! Ще дѣвчиною, була она найгордѣйшою въ селѣ, а якъ вышла замужь за господаря зъ сусѣдства, то и не приступай до неи. Нѣ крихты добра не бажає нѣкому. Коли побачить на кôмъ що нового, то зъ гнѣвомъ впялить свои очи, але сама въ будный день ходить якъ мельничка, и иншихъ черевикôвъ не носить, лише шнурованû, на запяткахъ, вышиванû бѣло и червоно. Що ѣй зъ рота выйде, то певно безъ головы и безъ хвоста— але за те така звѣринка немало має на собѣ иглиць. Якъ лише побачила Цельку, сейчасъ станула, не щобы по товариски погуторити, тôлько абы передъ нею похвалити ся.

— Въ саме полудне пригадала я собѣ, що завтра вôдпустъ, — зачала она вже зъ далека чванливо говорити. — Вôнъ у насъ раньше, якъ у васъ. Иду сказати матери, щобы не забула прийти до насъ печи тѣсто[1]; я такожь пôду до неи. А якъ пôду тамъ, то не буду сама мучити ся, лише возьму дѣвчину въ кошемъ, накладу въ него муки, дрôжджа, маку, родзинкôвъ, кôлько двигне... Коли має бути вôдпустъ, най же буде, якъ належить ся. Мужь прийде вечеромъ по мене, най приведе собѣ знакомыхъ, кôлько схоче, готовыхъ ковбасъ и кишокъ буде досыть. Я не дамъ засоромити ся, чей то знаешь добре.

Целька слухає и мовчить. Она не бажає собѣ богацтва и богатымъ не завидує; але то десь гарно выглядає, коли жѣнка запросить мужа до своихъ родичѣвъ, якъ молода Цивкова, зварить и спече єму щось смачного, а вôнъ прийде по ню зъ приятелями ино чванить ся передъ ними, що дôставъ таку милу и добру господиню. Старû родичѣ дивлять ся на се и ще бôльше радують ся, якъ самû молодû. Мабуть нема на свѣтѣ нѣчо красного.

— А куды ты, Целько, идешь? — пытає ся Цивкова, начванивши ся въ смакъ, якъ то ѣй добре, кôлько на тыждень вторгує за масло, дрôжджє и покладки, кôлько кôпъ звезли сего року до стодолы, кôлько кôрцѣвъ збôжа вымолотили и що еще вымолотить.

— Иду до столярѣвъ — вôдповѣдає Целька несмѣло.

— А то по що?

— Павло має бути завтра дружбою Веронцѣ Адамôвнôй. Она не може бути сама въ него, бо пôшла до мѣста по черевики и вѣнець. Вы певно знаете, що они спѣшать ся зъ весѣлемъ. Дѣдусь молодого занедужавъ и хоче, щобы слюбъ бувъ, поки ще жиє на свѣтѣ

Цивкова змѣрила Цельку три разы вôдъ нôгъ до головы и за каждымъ разомъ дѣвчина затремтѣла на цѣлôмъ тѣлѣ, якъ бы огонь пройнявъ єѣ.

— А ты, видко, маешь бути дружкою, коли тебе зъ розмайриномъ посылає до дружбы.

Целька махнула головою и жде вже на якесь немиле слово.

— Ой, ты бѣдачко, що тобѣ лучило ся!— милосердить ся Цивкова, а въ єѣ словахъ чути злобу и облуду.

— То Веронка хиба розумъ згубила, що саме тебе выбрала на дружку. Щожь ты за одна и що ты маєшь, що хоче тебе поставити коло такого хлопця? Що десь ты сама не подумала о тôмъ и не вымовила ся Веронцѣ. Я не хочу сказати нѣчо злого, най Богъ боронить; я знаю, що ты чесна и порядна, але того чей тобѣ певно не треба казати, що до Павла зовсѣмъ не „пасуешь“. Бѣдна ты! Чи вôнъ бодай гляне на тебе?... Заложи ся зô мною, о що хочешь, що въ нѣчимъ тебе вôдправити. Вымовить ся якимъ способомъ, що зъ тобою не може йти, а завтра, побачишь, самъ приведе яку дружку, коли молода не потрафить выбрати. Зъ нимъ кожда пôйде радо, хочь бы и взявъ єѣ въ послѣднôй хвили. Зъ нимъ пôшла бы и моя сестра; можешь єму про неи згадати, коли зачне передъ то-

[1]) Въ вечѣръ передъ вôдпустомъ приходять до заможныхъ рôльникôвъ ихъ своякы зъ сусѣдныхъ селъ и печуть собѣ въ печахъ тѣста зъ своєѣ муки для родины. По молодû жѣнки приходять мужѣ зъ знакомыми и вже передъ вôдпустомъ гостять ся зъ господарями дому.

стеръ, — хочь бы навѣть не зовсѣмъ були узасаднени, заслугують на увагу вже хочь бы лишь яко обявъ зазначаючій, що людности найбôльше допѣкае въ вôдносинахъ зъ судами. Судôвництво то могло бы дѣйстно не малу вôддати прислугу важнымъ интересамъ практичнымъ и економічнымъ державы, колибъ не утрудняло устного вношеня справъ цивільныхъ до суду. Здалось бы то тымъ бôльше, коли зô всѣхъ сторôнъ пôдносять ся бôльше якъ коли небудь домаганя завести устне поступоване въ справахъ цивільныхъ.

П. Міністеръ поручае особливо судамъ повѣтовымъ, щобы не противились вношеню справъ до суду устно. Вкôнци звертае окружникъ увагу цѣлого судôвництва на то, що не досыть буде въ тôй важнôй справѣ, маючôй на цѣли практичне введене приготовляючого устного поступованя цивільного, пôддавати ся вымогамъ законôвъ и приписôвъ, котрî вже теперь допускають устне внесене справъ до суду, але обовязкомъ кождого судьѣ, котрый дивить ся на свою задачу изъ высшого становища, есть, поучати зъ власнои ініціятивы стороны о тôмъ, въ котрыхъ выпадкахъ можуть обôйти ся безъ вношеня до суду поданъ письменныхъ, поясняючи имъ заразомъ користи, якî можуть для нихъ выйти зъ устного поданя своеи справы въ судѣ до протоколу.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 8 с. м. вôдбули ся загальнî зборы товариства „Школьна Помôчь“ у Львовѣ. Голова выдѣлу о. И. Редкевичь вôдкрывъ зборы промовою, зазначивши, що выдѣлъ приходивъ въ помôчь молодежи школьнôй не тôлько матеріяльно, але й морально и интелектуально, перейшовъ коротко историю дѣяльности за цѣлый рôкъ, дальше пôднѣсъ, що выдѣлъ маючи на увазѣ пôдпиране промыслу краевого и ремѣсникôвъ христіяньскихъ, увôйшовъ въ переговоры и умовивъ ся зъ фірмою п. Димитрія Ковальского що до доставы одежи для дѣтей, такъ само що до обувя, и се показало ся въ результатѣ дуже користне, бо и робота була солідна и матеріялъ тревалый. Вôдтакъ на внесене о. головы зôбранî члены выбрали головою зборôвъ о. Ол. Стефановича а секретаремъ п. Ант. Павенцкого.

По сѣмъ вôдчитавъ секретарь товариства о. Навроцкій справоздане зъ дѣяльности выдѣлу за рôкъ 1891/92. Изъ сего справозданя показуесь:

Выдѣлъ вôдбувъ 12 засѣдань, а крôмъ того сходивъ ся неразъ на надзвычайнî нарады. Членôвъ звычайныхъ мало товариство въ 1891/92 роцѣ 342, зъ того новыхъ прибуло 48. Членôвъ добродѣевъ мало 110, прибуло новыхъ 9. Значнѣйшî же датки жертвували слѣдуючî Вп. Добродѣѣ: о. Пастернакъ зъ Тилявы 5 зр., о. Танчаковскій зъ Дунаева 5 зр., о Онуф. Курбасъ зъ Кустиня 6 зр., Клим. Рогозиньскій купець зъ Бучача 5 зр., о. И. Дрималикъ зъ Волощѣ 5 зр., о. Мих. Куневичь зъ Вѣдня 5 зр., Стан. Глиньскій зъ Варшавы 5·75 зр., о. И. Литиньскій зъ Ганчовои 6·03 зр., Выдѣлъ повѣтовый въ Лѣську 10 зр., Выдѣлъ повѣтовый въ Бережанахъ 5 зр., о И. Юзичаньскій зъ Боринычь 11 зр., Ярославъ Корытовскій зъ Калуша 5 зр., о. дръ Гробельскій зъ Перемышла 5 зр., Є Ексц. митрополитъ Сильвестеръ 20 зр., Н. Н. зъ Перемышла 5 зр., о. Гандякъ зъ Угнова 2·28 зр., о. И. Сохацкій зъ Холоева 5 зр., гостѣ у о. Данила Лепкого въ Горбачахъ 8·25 зр., о. Еліяшевскій зъ Гуменця 5 зр., дръ Король зъ Жовкви 5 зр., о. крил. М. Сѣнгалевичь зô Львова 7 зр., о. крил. Матковскій зъ Перемышля 5 зр., Львôвска каса ощадности, якъ и минувшими роками, 100 зр. Въ попередныхъ рокахъ Соймъ удѣлювавъ запомогу 200 зр.; за минувшій же рôкъ товариство запомоги зô сойму ще не дôстало, а навѣть дотычный референтъ въ соймѣ внѣсъ бувъ, щобы надъ петиціею товариства перейти до порядку дневного, а тôлько завдяки промовѣ Є. Е. митрополита, Соймъ поручивъ Выдѣлови краевому вложити додатково въ буджетъ до диспозиціи 100 зр. (замѣсть давныхъ 200 зр.) Однакъ Выдѣлъ краевый не надôславъ ще сеи пôдпомоги.

Тымчасомъ потребы молодежи школьнои не меншають, а противно зъ каждымъ рокомъ змагають ся, именно черезъ бôльшу фреквенцію молодежи до тыхъ школъ, котрыми наше товариство опѣкуесь, дальше черезъ незвычайну дорожнѣю, яка сего року, а особливо минувшого у Львовѣ панувала, наконець черезъ те, що обсягъ дѣяльности товариства розширивъ ся зъ симъ рокомъ школьнымъ ще на третю школу, а то школу женьску вправъ зъ симъ рокомъ школьнымъ установлену. Додати треба, що на сей рôкъ не справлено майже нѣякôй дитинѣ анѣ одежи анѣ приборôвъ школьныхъ.

Выдѣлъ товариства для успѣшнѣйшои працѣ ухваливъ для себе точно означеный реґулямінъ, а дѣяльнôсть свою розвинувъ найширше въ тôмъ напрямѣ, що розточувавъ опѣку надъ убогими дѣтьми въ школѣ рускôй вправъ и въ школѣ им. М. Шашкевича, и осягнувъ такій результатъ, що найбôльше потребуючî дѣти въ обохъ тыхъ школахъ були заосмотренî въ одѣжь и приборы школьнî. Зъ одежи справлено въ тôмъ роцѣ: 46 бундъ и 27 плащикôвъ за 243·50 зр.; одягôвъ осѣнныхъ и зимовыхъ за 46·80 зр.; 90 паръ чобôтъ за 146·65 зр; книжокъ и зошитôвъ за 118·22 зр.; приборôвъ до ручныхъ робôтъ для дѣвчатъ за 33·05 зр, На кольоніи вакаційнî выдано сего року 10·74 зр.

(Конець буде.)

Переглядъ політичный.

Въ другôй половинѣ сего мѣсяця мае зôбрати ся у Вѣдни пôдъ проводомъ кард. Шенборна выдѣлъ епископôвъ австрійскихъ выбраный на послѣднôй конференціи епископôвъ.

У Вѣдни розôйшлась чутка, що пôдчасъ гостины нѣмецкого цѣсаря у Вѣдни вела ся нарада що до спôльного зближеня до Россіи и що то зближене не есть выключене. Вѣсть ту, яко просту поголоску, подаемо зъ всякимъ застереженемъ. Вѣсть ся могла бы однакожь, въ виду другои слѣдуючои, не менше сензаційнои, але такожь нѣ звôдки ще не потверодженои, мати певне значѣне. Ото лондоньска ґазета Evening Standard одержала зъ Петербурга вѣсть, що Хина постановила вôдступити Россіи всхôдный Туркестанъ въ замѣну за Тонкінъ и що справа ся мае бути предложена французскому парляментови заразъ по его вôдкрытю. Що дôстала бы Францiя за Тонкінъ не сказано. Здаесь однакожь, що всѣ тî вѣсти не мають фактичнои пôдставы и суть обчисленî бôльше на сензацію

Въ цѣлôй Италіи наставъ теперь великій рухъ выборчій. Правительство сподѣвае ся, що зыскае при сихъ выборахъ 400 голосôвъ и що опозиція буде выносити всего лишь 100 голосôвъ. На Сициліи выпадуть выборы мабуть въ дусѣ Кріспіого.

Новинки.

Львôвъ дня 14 жовтня

— **Именованя.** Выдѣлъ краевый именувавъ професора краевои школы лѣсничои Володислава Тинецкого

бою вымавляти ся. Коли згодить ся на се, то най твоя мати прийде до насъ по бохонець хлѣба та най принесе зъ собою и горнець, то додамь ѣй ще троха й молока. Вже я не дамь засоромити ся, ты знаешь то добре.

И начванившись такъ, пôшла собѣ дальше.

А Целька глядить за нею и стоить, якъ бы въ нѣй душѣ не було, ажь якъ чванько щезъ, она впала на траву и стала плакати.

Она знае, що за погана для Павла, добре знае се, та всежь нѣколи не прийшло ѣй на думку, що ѣй не пристало бы, хочь разъ въ житю перейти ся зъ Павломъ селомъ зъ церкви до хаты и прогуляти зъ нимъ три танцѣ оденъ по другôмъ. Красше було бы, якъ бы не знала, що сама така дуже бѣдна и що про него й мрѣти не повинна! Якъ тôлько ѣй приснить ся — а снить ся вôнъ ѣй трохи не що ночи — то заразъ змывае лице зимною водою, щобы той сонъ не мавъ надъ нею силы и щобы мимо волѣ не забажалось ѣй Павла. Такъ ѣй и того не бажа. а Цивкова! Може бы такъ хтось сказавъ, побачивши, якъ бы они выходили за молодятами зъ церкви: — Адѣть, яка пара дôбрана, повиннî побрати ся зъ собою! — Такихъ слôвъ Целька не забула бы нѣколи и на смертнôй постели ще радувала бы ся ними.... А теперь чимъ ѣй радувати ся? Ой, уже бачить, якъ стоить межи людьми, мовь сухе дерево въ лѣсѣ безъ сокôвъ и безъ силы, мертва за житя ... Чи она пережие то? Дай Боже, щобы не пережила; батько мати вже постарѣли ся, то нехай и еѣ возьмуть зъ собою до могилы....

Та чижь то Павло сповѣдавъ ся передъ молодою Цивковою, щобы еѣ слова такъ брати собѣ до серця? Нѣ, Целька не дасть въ себе вмовити, що вôнъ еѣ зъ нѣчимъ вôдправить, бо для него за дружку невôдповѣдна. Тажь коли въ господѣ грають, то гуляе зъ нею передъ всѣми людьми, и якъ бы не мусѣла заразъ по другôмъ танци вертати до дому, то певно гулявъ бы зъ нею ще довше; тажь вôнъ самъ все говорить, щобы такъ не спѣшила ся, що мае досыть часу, о чверть годины батько не буде на ню гнѣвати ся. На вôдпустѣ въ Стародубѣ, де була довше, зъ рукъ еѣ не пускавъ. Того не замѣтили дѣвчата, бо сварили ся о якесь марципанове серце, котре одна другôй була взяла. А якъ було оногды! Она везла на санкахъ сѣно зъ гôръ — тамъ громада дала еѣ батькови кусень полянки на ужитокъ. Павло вѣзъ такожь щось; побачивъ еѣ, скочивъ разъ-два и вже бувъ при нѣй та завѣзъ ѣй сѣно ажь до самого села. Дальше не пустила его, щобы люде не могли еѣ взяти на языки. Вôнъ не встыдавъ ся, хочь она мала на собѣ лишь згрѣбну спôдничку. Не говоривъ зъ нею богато, якось слова вязли ему въ горлѣ; а она такожь не могла нѣчого выдумати, вôдъ чого бы зачати розмову, бо якъ тôльки побачила его, наразъ загудѣло ѣй въ головѣ, якъ у млинѣ. Однакъ вôнъ глянувъ на ню кôлька разôвъ крадькома такъ, що нѣякî слова не могли бути бôльше сердечнî.

И зновъ Целька лежить на земли, крые голову въ травѣ. Вôнъ не зъ власнои волѣ гулявъ зъ нею такъ довго на вôдпустѣ, — якъ же могла она то забути! Принадила его, очаровала и теперь мае за то! Вôнъ принѣсъ ѣй тогды склянку пива, абы выпила до него, а она хитро и крадькома, потай него, здула впередъ всю пѣну и ажь потôмъ напила ся. Хотѣла его очарувати, щобы лише зъ нею гулявъ и то ѣй щасливо вдало ся. И для того то, а не для чого иншого, вôнъ такъ нею выкручувавъ. Оногды прийшовъ до неѣ на гору и помôгъ ввести сѣно, а то, видко, тому, що чары ще до того часу дѣлали ...

— Ой-ой! а котражь то тамъ дѣвчина плаче? — роздавъ ся коло самои Цельки слабый, тремтячій голосъ. Целька зôрвала ся на ноги и почервонѣла, мовь вôдъ огню, вôдъ сорома и страху. Та не було чого лякати ся; то була стара Бульбиха, вдова зъ онъ-тои тамъ хаты пôдъ лѣсомъ. Она вже не годна зайти на Светлю[1]) до церкви и тому въ недѣлю пôдчасъ вечѣрнѣ ходить молити ся лишь пôдъ хрестъ надъ потокомъ. Розумна то и бувала жѣнка, та радше цѣлый день не ѣла бы, а не обôйде ся безъ балаканя; а якъ зачне балакати, то й кôнця-мѣры тому нема. Хто лише стрѣне еѣ, мусить пристанути, и доти не пустить его, поки не скаже свого.

— Ай, тажь се ты, Целько гробарѣвна! —

---

[1]) Светля то село за церковю на склонѣ горы Єштедъ.

директоромъ, а адіюнкта Брон. Липиньского стабілізувавъ на посадѣ учителя до фаховыхъ наукъ лѣсничихъ при школѣ лѣсничôй. Дальше стабілізувавъ Выдѣлъ краєвый Володимира Марковского и Меч. Рожаньского на посадахъ учителѣвъ наукъ елементарныхъ въ школахъ рôльничихъ въ Городенцѣ и Кобѣрницяхъ. — П. Міністеръ скарбу именувавъ Володислава Слушкевича старшимъ инспекторомъ евіденційнымъ другои клясы. — П. Міністеръ справедливости именувавъ адіюнктами судовыми адіюнктôвъ судôвъ пов. Ґуґона Ґаруса зъ Риманова для Самбора, Корн. Проскурницкого зъ Залѣщикъ для Коломыи, Людвика Яниша зъ Жовкви для Львова, Апол. Ебенберґера зъ Товмача для Станіславова, Остапа Милашевского зъ Щирця для Львова. Крôмъ того именувавъ адіюнктами авскультантôвъ: Вол. Ґабла для Риманова, Олекс. Позняка для Щирця, Олекс Ковловского для Косова, дра Богдана Криницкого для Жовкви, Ипол. Федоровича для Залѣщикъ, Осипа Пригу для Гусятина, Фр. Мора для Куликова въ мѣсцемъ урядованя въ Сокали, Меч. Мечиховского для Обертина, Омел. Кобриньского для Борщева и Ром. Сосновского для Бôбрки.

— **Перенесеня.** П. Міністеръ справедливости перенѣсъ адіюнктôвъ судовыхъ: Мих. Гушалевича зô Станіславова до Львова, Ив. Лекчиньского зъ Коломыи до Львова, Ив. Шерфа зъ Обертина до Болехова, Квятковского зъ Бôбрки до Товмача.

— **Конкурсы.** Окр. Рада шк. въ Чесановѣ розписує конкурсъ зъ речинцемъ до 10 падолиста на посады учительскѝ: въ Бѣгаляхъ, Бруснѣ старôмъ, Хотилюбѣ, Фрайфельдѣ, Футорахъ, Горайци, Кобыльници волоскôй, Коровици лѣсовôй, Люблинци старôмъ, Милковѣ, Мощаници, Нѣмстовѣ, Опацѣ, Подемщинѣ, Рудѣ рожанецкôй, Сухôй воли, Залужи и на посады мол. учителѣвъ въ Чесановѣ, Любачевѣ и Олешичахъ. — Окр. Рада шкôльна въ Сяноцѣ оголошує конкурсъ зъ речинцемъ до 30 жовтня на посады учительскѝ: въ Бзянцѣ, Дубнôй, Фелѣвцѣ, Глубокôмъ, Лодзинѣ, Милчи, Наконôвцѣ, Писарôвцяхъ, Побѣднôмъ, Чертежи, Чистогорбѣ, Далієвôй, Дубравцѣ рускôй, Дудинцяхъ, Глōмчи, Кулашнôмъ, Лалинѣ, Межибродю, Ославици, Пелни, Полоннôй, Полянахъ суровичныхъ, Прусеку, Радошичахъ, Реподи, Раковôй, Сеньковôй воли, Семушовôй, Синявѣ, Сторожахъ малыхъ, Суровици, Щавнôмъ, Тирявѣ сôльнôй, Туряньску, Вислоцѣ великôмъ дольнôмъ, Вислоцѣ великôмъ гôрнôмъ, Вислочку, Воли нижнôй, Воли выжнôй, Загутиню; дальше на посады катихитôвъ греко- и римо-кат. въ Сяноцѣ зъ платнею по 660 зр., на двѣ посади учительокъ молодшихъ при женьскôй школѣ въ Сяноцѣ, на посаду управителя 2-клясовои школы въ Команчи и на посады молодшихъ учителѣвъ въ Команчи, Боську и Загôрю.

— **Запомоги на епідемічнѝ шпиталѣ.** На послѣднôй сесіи зажадавъ бувъ Выдѣлъ краєвый вôдъ Сойму, щобы помôгъ декотрымъ незаможнымъ громадамъ до будовы и уладженя шпиталѣвъ холеричныхъ. Соймъ згодивъ ся на се жаданє и призначивъ на 1892 р. суму 50.000 зр. на беззворотнѝ запомоги для дотычныхъ громадъ. Хочъ дотеперь ся пошесть оминає за щастє нашъ край, крôмъ кôлькохъ случаѣвъ смерти на холеру, то Выдѣлъ краєвый все таки роздавъ запомоги на шпиталѣ громадамъ, котрѝ о то просили. И такъ у всхôднôй Галичинѣ дôстали на сю цѣль запомоги мѣста: Гусятинъ 300 зр., Рудки 200 зр., Бôбрка 200 зр., Косôвъ 200 зр., а въ захôднôй Галичинѣ Сьвйонтники пôдъ Краковомъ 200 зр., Ясло 500 зр., Пільзно 500 зр., Щакова 500 зр., Сендзѣшôвъ 200 зр. и Закопане 500 зр. Запомоги тѝ удѣлено лишь на уладженє холеричныхъ шпиталѣвъ, а тѝ громады, що просили помочи на асанацію, не дôстали запомоги.

— **Стипендіи.** Дирекція доменъ у Львовѣ розписує конкурсъ на двѣ стіпендіи по 250 зр. для галицкихъ слухачѣвъ академіѣ рильничо-лѣсной у Вѣдни. Поданя треба вносити до 22 жовтня. — На стипендію им. бл. п. Николая Панковича въ квотѣ 60 зр. рôчно розписавъ управляючій совѣтъ „Народного Дому“ у Львовѣ конкурсъ зъ речинцемъ до 30 падолиста. Стипендія та призначена въ першôмъ рядѣ для своякôвъ покôйного, въ недостачи такихъ для ученика уродженого въ селѣ Милошовичахъ пôдъ Львовомъ, а коли бы и такого петента не було, для ученика рускои народности и греко кат. вѣроисповѣданя, ходячого до 4-ои клясы школъ народныхъ, ґімназіи або школы реальнои.

— **Огнѣ.** Въ Терпилôвцѣ, збараского повѣта, погорѣло 12 господарѣвъ; шкода 15 000 зр., обезпечена лише на 1.200 зр. — Въ Журавнѣ спалилось пять господарѣвъ. Шкода выносить зъ 20.000 зр., а була обезпечена лише на 1.800 зр. Все збôже згорѣло. Люде зъ громадскою сикавкою и бочками спôзнили ся, коновокъ и гакôвъ не було, взагалѣ не було ладу при гашеню.

— **Зъ судовои салѣ.** Вчера стававъ передъ трибуналомъ судовымъ Онуфрій Леськôвъ зъ Нагôрець, обжалованый о забойство Ивана Ломаги. Ломага передъ смертію зôзнавъ таке: Дня 5 червня с. р. Ломага вывѣвъ конѣ на нôчь на пашу, такъ якъ и иншѝ парôбки. На те саме пасовиско пригнавъ и Лєскôвъ свои волы. А що вôнъ чоловѣкъ неспокôйный и напастный, то заразъ зачавъ зъ товаришами бійку. Найбôльше бивъ ся Леськôвъ зъ Олексою Ломагою. Якъ то побачивъ Иванъ Ломага, скочивъ межи нихъ и розбôимивъ ихъ. Тогды Леськôвъ кинувъ ся за то на Ивана, и ударивъ его ножемъ въ груди и въ руку. Иванъ почувъ бôль и кровь бухнула ему зъ отворенои раны на грудяхъ. Его вôдвезли заразъ до жовкôвского шпиталю, де вôнъ померъ вже дня 9 червня вôдъ раны. Обжалованый выпиравъ ся убійства и казавъ, що Ломаги зовсѣмъ не ранивъ. Засудъ подамо пôзнѣйше.

— **Дурисвѣтъ.** Дня 10 с. м. ходивъ по селѣ Зашковѣ якійсь волоцюга, котрый всѣмъ господарамъ казавъ, що вôнъ комісарь присланый зô староства львôвского, абы переконавъ ся, чи выконано всѣ розпорядженя санітарнѝ противъ холеры. Якъ найшовъ у господаря неладъ, то засуджувавъ его на 10 зр. кары. Селяне злякались дуже, бо вѣрили дурисвѣтови, що вôнъ комісарь, плакали, цѣлували ему руки и просили, щобы имъ дарувавъ або зменшивъ кару. Тогды вôнъ нѣбы зъ милосердія зменшавъ имъ кару и бравъ вôдъ засудженыхъ по кôлькадесять центôвъ за фатигу. Въ той спосôбъ волоцюга перейшовъ цѣле село, ажь вкôнци дôзнавъ ся про се войтъ Зашкова, схопивъ дурисвѣта и замкнувъ его, щобы не мавъ зъ холеры нѣякого выску.

— **Лихварь.** Въ Рудѣ жиравецкôй, повѣта угнôвского, вынаймавъ Хаимъ Борухъ Талєръ млынъ а крôмъ того й позычавъ грошѣ на лихву, поки вкôнци дôставъ ся до — арешту. Вôнъ, можна сказати, обдеръ шѣстьохъ господарѣвъ зъ Жиравиць, а то: Василя Лучишиного, Николу Петначка, Василя Назаревича, Гриця Сулиму, Михайла Пичака и Федька Бутриму. Всѣ они приходили торôкъ на переднôвку вычити у Талєра грошей: першій на закупно грунту вôдъ брата-спôвзластителя, другій и третій на будову будынкôвъ, четвертый „на паску та на робôтника“, пятый на весѣлє доньки а шестый на похоронъ дитины. Всѣмъ имъ вôдказувавъ Талєръ, що теперь не вôльно вычити грошѣ на высокѝ проценты, отже вôнъ имъ не позычить, хиба „на збôже“, т. є. що они зобовяжуть ся въ осени дати ему корець (100 кільо) пшеницѣ по 5 зр., жита по 4 зр., а вôвса по два зр. Въ часѣ, коли то дѣялось, пшениця стояла по 8 до 9 зр., жито около 6 зр., а овесъ около 6 зр. 40 кр. Селяне, радѝ, що въ потребѣ дôстануть грошѣ, приставали на збôже та на дальше услôвє, що коли не будуть мати збôжа, заплатять грôшми только, кôлько буде платитись збôже. А вышло зъ того, таке, що Лучишинъ заплативъ 160 процєнту, Петначко 115 проц., Назаревичъ 100 проц., Пичакъ 240 проц. и т. д. За таке добре серце Хаима для селянъ засудивъ его судъ на шѣсть тыждневъ строгого арешту, на кару 100 зр. и на вôдшкодованє покривдженыхъ.

— **Дитина въ кльоацѣ.** Зъ Черновець пишуть: Минувшои суботы въ тутешнôй школѣ женьскôй на передмѣстю Клокучка пôшла учениця 3 клясы Дермеръ на сторону въ будынку школьнôмъ. Наразъ пôдъ нею заломала ся деревляна, перегнила пôдлога и дѣвча въ крикомъ упало въ кльоаку. Щастє, що передъ кôлькома днями той дôлъ выпомповано, а дѣвчина лише по колѣна застрягла въ гноѝ. Крикъ еѣ почула друга учениця, тая повѣдомила учителя, а той не маючи иншого приладу пôдъ рукою, взявъ дручокъ зъ салѣ ґімнастичнои, абы дѣвчину выняти. Дермерôвна чепилась дручка и еѣ выняли.

— **Отворенє женьскои ґімназіѣ у Вѣдни** вôдбуло ся дня 11 жовтня. До ґімназіѣ вписало ся 30 учениць въ вѣцѣ вôдъ 14—16 лѣтъ, самыхъ Вѣденокъ, крôмъ однои. Ученицѣ мусѣли пôддати ся вступному испытови. До сего испыту зголосило ся 31 кандидатокъ, зъ котрыхъ 1 не здала. Ґімназія буде що року побôльшати ся о одну клясу ажь до клясы шестои. Ся перша жѣноча ґімназія стоить пôдъ управою фахового педаґоґа проф. дра Ганзака. Науку въ ґімазіи удѣляє сѣмохъ професорôвъ школъ середныхъ, котрѝ одержали на се позволенє краєвои Рады шкôльнои

— **Холеричный прутенъ на циґарахъ.** Директоръ ґіґієнічного института въ Берлинѣ оголосивъ свою гадку въ справѣ, чи циґарами и табакою заносить ся холеричнѝ прутнѣ. Вôнъ каже, що прутнѣ (баціль) холеричнѝ, котрѝ находять ся на листю тютюновôмъ, гинуть при сушеню листя за годину. На мокрôмъ листю тютюновôмъ не множать ся прутнѣ и гинуть такожь скоро. На циґарахъ, зладженыхъ пôдчасъ холеры въ Гамбурзѣ, не найдено прутнѣвъ. При ферментаціи и сушеню циґаръ передъ высылкою гинуть прутнѣ дуже скоро, навѣть на кусняхъ полотна, вложеныхъ для пробы межи циґара. Дымъ зъ тютюну забиває прутнѣ холеричнѝ и тому тютюномъ не розносить ся холеры.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 14 жовтня. Нѣмецкій цѣсарь вôдъѣхавъ вчера о 8 год. 55 мін. На дворець вôдводивъ его Є. Вел. Цѣсарь Францъ Иосифъ. Оба Монархи поцѣлували ся и розпращали ся сердечно. Заразъ по тôмъ удавъ ся Є. Вел. австрійскій Цѣсарь на дворець зелѣзницѣ державнои и поѣхавъ зъ вôдси до Ґеделі.

Петербургъ, 14 жовтня. Пôсля „Русск. Инвалида“ має бути утвореный въ петербургскôмъ окрузѣ военнôмъ новый вôсѣмнацятый корпусъ. Командантомъ именованый ген.-поручникъ Цедделеръ. Вѣсти, будь то бы переговоры мѣжь Россією а Нѣмеччиною въ справахъ економічныхъ розбили ся, суть безосновнѝ.

Лондонъ 14 жовтня. Компанія войска призначена до службы транспортовои въ Порсмесъ збунтувала ся зъ причины великого перетяженя роботою. Въ ночи сконсиґновано цѣлу компанію и заведено строге слѣдство.

Будапештъ 14 жовтня. Вôдъ вчера о пôвночи до нинѣ о пôвночи занедужало на холеру 29 людей а померло 16.

Надôслане.

Мати зъ семеро дѣтьми, котра лежить недужа и терпить великій недостатокъ и бѣду, удає ся въ имени Христовôмъ до милосерныхъ сердець и просить своихъ землякôвъ подати ѣй помôчну руку. Ласкавѝ запомоги просить ся посылати пôдъ адресою: **Єлисавета Гунпенталь, въ Перемышли,** ул. Засяне.

сказала здивована, побачивши заплакану дѣвчину. — Що тобѣ, дѣвчино, що такъ плачешь? Чи занедужавъ хто у васъ, а ты бѣжишь по знахорку?

— Нѣ.... дякувати Богу.

— То чого нарѣкаєшь, дѣвочко? Чи тобѣ хлопець хотѣвъ вымкнути ся?

Целька знову цѣла почервонѣла.

— Треба бы его вперѣдъ мати.

— Може бути, що ты его тамъ справдѣ й не маєшь, але черезъ те вôнъ тобѣ глубше въ серденько запавъ.

— Дежь тамъ! ..

— Ты собѣ не гадай, що я на тебе настаю, абы ты менѣ всю правду сказала. Менѣ бы й не годило ся пытати тебе о такѝ свѣтскѝ рѣчи; менѣ що иншого въ головѣ, любонько! Та коли вже я тебе стрѣтила, то дамъ тобѣ раду, що робити, якъ тобѣ забажае ся когось такого, хто тебе знову не схоче. Годѣ намъ знати, любонько, що насъ стрѣне, що намъ Богъ призначивъ, а то, що я знаю, поможе тобѣ певно такъ, якъ то правда, що Бога на хрестъ прибили.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Загальнй Зборы
членôвъ
„НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ"
общества зарег. зъ огран. порукою.

Маємо честь запросити свмъ Впв. Членôвъ „**Народнои Торговлѣ**", общества зарег. зъ ограниченою порукою, на Загальнй Зборы, котрй вôдбудуть ся 1 н. с. падолиста 1892 р. у Львовѣ въ „Народнôмъ Домѣ" **о годинѣ 4 по полудни.**

ПОРЯДОКЪ ДНЕВНЫЙ:

1. Справозданє Совѣта управляючого въ дѣяльности за рôкъ адм. 1891/92;
2. Справозданє Комітету контрольного центрального (§§. 34 и 46 ст.);
3. Змѣна статута, а именно §§ 15. 18, 19, 20, 21, 27, 28, 29, 32, 33, 34, 35, 56, 62, 63 и прочихъ въ попередными въ звязи будучихъ;
4. Означенє марки презенційнои для членôвъ Совѣта управляючого на рôкъ адм. 1892/93;
5. Выбôръ Комітету контрольного центрального на рôкъ адм. 1892/93;
6. Внесеня членôвъ.

Вступъ на салю зборôвъ мають тôлько члены товариства. — Леґітимацією для члена єсть его книжочка удѣлова. — Членамъ, выповѣвшимъ свои удѣлы, не прислугує право голосу (§. 56. ст.).

У Львовѣ 8 н. с. жовтня 1892.

Вôдъ Совѣта управляючого „Народнои Торговлѣ"

Евгеній Дудкевичь предсѣдатель. | **Аполлонъ Ничай** членъ Совѣта. 94

Увага. Білянсъ и проектъ змѣны статута можуть члены дôстати въ канцелярін Дирекціи и у всѣхъ складахъ „Народнои Торговлѣ", а на бажанє высылає ся також почтою оплачено.

З друкарнѣ [illegible]